

I peatükk

Vaatasin, kuidas viski kattis jäätükid klaasis. Oli jälle üks nendest õhtutest, kus Lady Grey oli rahvast pungil täis. Mu selg ja jalad valutasid, kuid mul ei olnud kummalisel kombel selle vastu mitte midagi. Olin seda tööd teinud juba kaks aastat ja selle valuga harjunud, võib-olla olin masohhist, kes kurat seda teab. Kaks aastat tööd, mida ma tegelikult teha ei tahtnud. Võib-olla oli see inimloomuses – leppida asjadega, mis meile tegelikult ei meeldinud või ei sobinud.

Ma isegi ei muretsenud enam selle pärast, see oli minu elu, ma võisin seda ju muuta, kui tahtsin. Tegelikult olin ma kunstiajaloo magister, aga kui olin selle saamiseks kõik läbi teinud, sain aru, et olin kuskil midagi valesti arvestanud. See, mida olin õppinud, ei istunud mulle enam.

Inimene õpib kogu elu, aga sureb ikka lollina ... Pidin leidma endale midagi muud, saama ennast kuidagi teisiti paika, aga ma ei olnud ikka veel leidnud midagi, mis mind oleks huvitanud. Olin elanud 26 aastat ja otsisin ikka veel, mida teha. Oli kummaline arusaam, et 26-aastasena inimene teab, kes ta on ja mida elult tahab. Aga tegelikult see nii ei olnud, selles vanuses inimene oli ikka veel laps, maailm polnud talle veel selgeks saanud, teadmist, mis või kes ta on, ei olnud ta veel võimeline haarama. Sama kehtis ka minu puhul, ma ei teadnud, kes ma olen, või mida peaksin oma eluga peale hakkama.

Kolmekümnendateks hakkab inimene alles vaikselt taipama, mida ta elult tahab. Ja ka siis on võimalus, et juhtub midagi, mis paiskab selle teadmise tükkideks ja inimene peab uuesti ennast üles ehitama, kõik, mille ta kaotas kasvõi kellegi teise otsuste kaudu.

Sulgesin hetkeks silmad, raputasin need mõtted peast välja, võtsin viski ja valge veini klaasid ning viisin 13. lauda. Tagasi pöördudes jäin hetkeks istujaid jälgima. Mul oli komme inimesi vaadata ja mõtelda, kes nad olid, mida nad tegid. Ilmselt ei pannud ma pooli asju täppi, aga vähemalt oli mul oma peas huvitav.

Just teenindatud lauas istus vanapaar, mõlemad kuskil seitsmekümnendates. Lugu hakkas mu peas keerlema – mõlemad sündinud kuskil II maailmasõja ajal või enne. Mees veel liiga noor selleks, et sõtta minna, kuid arvasin, et nad mõlemad olid saadetud Londoni pommitamise eest maale kindlasse kohta. Äkki seal nad kohtusidki, olid kunagi lapsepõlvesõbrad, ent aastaid hiljem kohutudes sai sõprusest armastus. Koos oldud pea viiskümmend aastat, elanud läbi kõik, mis elu neile ette söötnud, kasvatanud üles lapsed ja nüüd nautimas kõiki võluisid, mida penisonipõlv pakkuda võis.

„Hei, Teravkeel, laud number 16 soovib teenindamist!“ Josh, mu ülemus, hüüdis. Ta on tropp, ennasttäis naistemees, kuid ta on sõber. Ta päästis mu, pakkudes mulle tööd, kuigi mul puudusid igasugused kogemused. Kuid tal oli väga halb komme panna kõigile oma töötajatele hüüdnimi, mina olen Teravkeel, Tracy, minu tänane kaassetekandja on Tulesäde ja Jack, selle vahetuse kokk on Joshi jaoks Šeff.

Kui olin 16. laua ära teenindanud – tudengid, kes uskusid, et nendest saavad akadeemikud ja teadurid, ja kes veel ei teadnud, mis neid tegelikult ees ootas, kuid polnud minu asi nende unistusi purustada –, ilmus Josh mu kõrvale.

„Tead, ma ei maksa sulle unistamise ja mossitamise eest,“ urises ta mulle kõrvale.

„Ja iseendale sa ei maksa kõigile naistele silmaheitmise ja keele kõrva ajamise eest,“ muigasin ma.

„Teravkeel!“ Joshi karmi häält leevendas naerutuluke tema silmis.

„Nii ju on, kuid vabanda mind, laud number 10 soovib minu tähelepanu.“ Josh jäi naerdes minust baarileti juurde maha.

Hetkel, kui olin võtmas 10. laua tellimust, tundsin korraga, kuidas keegi mind jälgib. Oli tunne, nagu oleks keegi mulle kaela kalkanud ämbritäie külma vett. Kananahk tuli ihule ja kõik karvad tõusid püsti.

Pöörasin ettevaatlikult ümber, kuid kedagi polnud. Ma ei saanud aru, mis see oli, teadsin täiesti kindlalt, et keegi oli mind jälginud, tegi seda siiani. Kuid kes? Kus? Nii kaugelt, kui minu silm ulatus, ei olnud kedagi, kes oleks võinud seda teha. Raputasin pead ja tegelesin 10. lauaga edasi. Ma ilmselt kujutasin seda kõike endale ette. Muie ilmus mu näole, mu kujutlusvõime tegi kindlasti ületunde.

Õhtuks olin ma omadega täiesti läbi, mu jalad ja selg andsid tunda. Ainus, mida soovisin, oli koju minna ja vedeleda tunde soojas vannis.

„Noh, mis sul õhtuks plaanis on?“ küsis Josh, lugedes mulle tippi.

„Kuju, vanni ja magama.“ Vastasin talle nii, nagu mul plaanis oli.

„Minuga õhtust sööma ei taha tulla?“ proovis ta jälle, kuigi teadis suurepäraselt, et minu vastus talle on ikka ja alati ei.

„Josh, ükskõik, mis sa arvad või tahad arvata, aga ma ei tuleks sinuga kohtama ka siis, kui mul oleks valida sinu või surmaga tantsimise vahel. Sa oled ainult sõber ja tead seda ise ka.“

„Ma tean seda, Isabel, aga sa ei saa ju mehele proovimist pahaks panna?“ Josh võlus näole oma parima kutsikailme, mis mõjus igale naisele.

„Proovi, proovi, kuid ulata nüüd mulle mu tipp ja ma lähen.“

Mees muigas, ulatades mulle raha. „Eks sa ise tead, millest ilma jääd.“

„Ole mureta, ma tean, kus sa olnud oled, nii et ma ei põe sellepärast.“ Tema naer saatis mind uksest välja.

Õhus oli tunda suve lõppu ja karge sügise algust. See oli kummaline, kuidas ma tajusin sügise lähedust siin Inglismaal, kus tänu kliimale ei olnud seda nii lihtne teha. Tihtipeale sulandusid selle kauni maa aastaajad ühte. Isegi talv ei olnud siin kunagi korralik, selline, nagu seda raamatutes ja filmides kirjeldati.

Olin kord sellist imekaunist talve kogenud. Veetsin pool aastat Norras, kus avastasin ennast just niisugusest paksu lumega ja külmast talvest. Nägin seda paljuräägitud põhjalaste mentaliteeti, mis on omane Skandinaaviale ja Baltikumile. Kui kuldne sügis on lahkunud ja tuleb vihmade ja pori aeg, hakkavad nad ootama, et tuleks talv ja lumi. Ning keset veebruari kuulsin ma hädakisa, et lumi võiks ära minna ja kevad tulla. Mina ei saanud sellest kunagi aru, ma jumaldan lund.

Kuid lund sadas ainult Ühendkuningriigi põhjaosas, Šotimaal ja Inglismaa põhjapoolsetes maakondades. Londonis sadas lund vähe ja isegi kui see maha tuli, siis järgmiseks päevaks oli sulanud, aga see vähenegi ajas inimesed paanikasse. Ma olin näinud iga-suguseid asju, mida londonlased lume saabudes tegid, ja mind ajas enamasti muigama, mis ekstreemsusi vaesed lumega harjumata inimesed teha võisid.

Kuid praegu tungis mulle ninna karge sügislõhn ja see meenutas, et minuga on kõik korras ja hästi. Asetasin endale MP-3 mängija klapid kõrva, et ennast eraldada sellest kohutavast kärast, mis mind igal pool ümbritses. Põikasin ühte vaiksesse kõrvaltänavasse, ja kuigi seal puudus vaikus, mida olin lootnud, oli Londoni mõistes seal vähe inimesi.

Oh, kuidas ma tahtsin koju, vanni, klaasi õlut ja siis magama.

Kuid Murphy oma vastikute seadustega oli alati minu vaenlane olnud ja enne kõike seda head pidin läbi suure ja kärarikka Baker Streeti metroojaama minema, inimestest läbi trügima. Ainult selleks,

et sõita kolm minutit Algate Easti metroojaama, mis on minu White-chapeli asuva korteri juures. Vahel mul ikkagi vedas: olin elanud juba aasta korteris Gower's Lane'i tänaval Leman Streeti raudteejaama lähedal. Mu isa tuttav läks kaheks aastaks Indiasse uurimistööd tegema ja jättis oma stuudiokorteri minu käsutusse. Ainus, mille eest ma seal maksma pidin, olid kommunaalid.

Ma lülitasin ennast välja, olin avastanud, et see aitas mul selles õudses rahvaste saginas ellu jääda. Kui rong ette sõitis, tundsin jälle seda külma vee tunnet, nagu keegi jälgiks mind. See tunne kestis hetkeni, kui astusin oma kodu uksest sisse.

Minu kodu oli minu kindlus, minu kaitse, see oli ainult minu oma, ma ei tahtnud endale kunagi korterikaaslast, ma tahtsin luua ainult oma kodu, täiesti enda oma, ma ei tahtnud, et keegi teine seal midagi muudaks või teeks. Ma kasvasin üles perekonnas, kus peale vanemate oli veel vanem õde, kellele meeldis kõike kontrollida, nii et see osa minu soovist oli mõistetav.

Oigasin, mul oli niigi halb päev olnud, ma ei vajanud seda meenutust. Lukustasin need mälestused taas raudukse taha ja unustasin. Lülitasin arvuti sisse ja panin *playlist*'i mängima, korterit täitis Christian Kane'i mahe hääl. Mulle ei olnud kunagi istunud *country rock*, aga nii kui nägin tema videot YouTube'is, olin ma võlutud. Lasin vanni vett täis, avasin õllepudeli ning nautisin rahu.

Muusika oli kuhugi kadunud, mind ümbritses ainult pimedus, kuulsin ja tundsin, kuidas keegi selles pimeduses minu ümber liikus, kuulsin sosinaid, sõnu, lausekatkeid.

Nägin kahte varju, mees ja naine. See oli kõige kummalisem olukord, kus ma eales olin olnud.

„Nad on tegutsema hakanud,“ sõnas mees, tema hääles oli midagi vastikut, kõhedust tekitavat.

„Kindel?“ naine kõlas kahtlevalt, justkui ta ei usaldaks meest.

„Nii on mulle luurajad rääkinud, hunt on teele saadetud. Mis tõestab, et nad on ta leidnud ja valmis teda kaitsma.“

„Me peame ta enne leidma, see naine tuleb hävitada, või muidu nurjuvad kõik meie plaanid.“

„Ole rahulik, ma saatsin oma parimad juba välja.“ Mehe hääl kõlas enesekindlalt.

„Nad võivad olla parimad, aga vaata siiski, kes on nende vastane.“

„Kõik laabub, saatus naeratab aeg-ajalt ometi ka meile.“

Mu silmad plaksatasid lahti, see kõik oli ikkagi olnud uni. Olin jäänud vannis magama, hea, et ma ära ei uppunud. Kuid kõik see oli tundunud liiga reaalne, et olla unenägu. Kurat, mu kujutlusvõime tegi tõesti ületunde.

II peatükk

Järgmised kaks päeva veetsin turvaliselt kodus. Ma isegi ei teadnud, kas see oli hirmust või ma lihtsalt ei soovinud ülejäänud maailmaga tegemist teha. Ma olin kord selline kummaline inimene, kellele meeldis olla rohkem üksi kui koos teistega. Raamatud, filmid, sarjad ja muusika olid olnud mulle alati paremad sõbrad kui inimesed. Pidasin väheseid oma sõpradeks, kuna vaid üksikud olid suutnud tungida läbi minu raudrüü, mille olin aastatega enda ümber kasvatanud. Mind oli isegi süüdistatud, et see olevat liiga tugev, sellepärast ei saavat ma ka kunagi õnnelikuks, mida iganes see peaks tähendama.

Veetsin need kaks vaba päeva ainult iseenda ja raamatutega. Kuid kui astusin neljapäeva lõuna ajal oma kodust välja, et tööle minna, tabas mind taas see vastik jääne tunne, et keegi jälgib mind, ma ei suutnud seda maha raputada, kuigi ma ei näinud kedagi.

Josh naeratas, kui ma kella kaheteistkümne ajal Lady Greysse astusin. „Kuidas sa oma vabad päevad veetsid?“

„Voodis.“ Seda öeldes jalutasin tagaruumi, et oma asjad ära panna. Kujutasin selgelt ette tema nägu, jahmunud ilmet ja püüdu minu lause mõttest täpselt aru saada. Olin kindel, et Josh ei jäta mind rahule ja tahab teada, mis seal voodis ikka toimus. Mul oli terveks päevaks löbustus olemas.

Mul oli õigus. Josh ei suutnud mind rahule jätta, iga natukese aja tagant tuli ta mu käest küsima, kes see ikka oli, kellega olin

need kaks päeva voodis veetnud. Ma ainult muigasin ja lasin tal edasi piinelda.

Kõige hullem ettekandja töö juures olid ebameeldivad kliendid. Just hetk enne minu pausi sisenes mees, kes seadis ennast sisse nurgalauda, mis oli täpselt vitraažakna all. Ta võttis välja oma sülearvuti. Kui ma tema juurde astusin, et tellimus vastu võtta, ei tõstnud ta isegi pilku ekraanilt. Ei tulnud temalt ei tere ega palun, vaid lühike teade: viski jääga – ega ka mitte aitäh, kui ma talle joogi lauda toimetasin. Ta ainult vaatas pingsalt ekraani ja kirjutas midagi.

„Teravkeel,“ hõikas Josh baarileti tagant „Šeff ootab sind pausile.“

„Selge,“ haarasin kaasa laualt nr 15 mõned klaasid ja suundusin köögi suunas.

Josh peatas mind: „Räägi nüüd mulle ilusti ära, kellega sa omad vabad päevad veetsid?“

„Tead, Josh, see on minu teada ja sinu välja uurida.“ Pöörasin talle selja ja sisenesin kööki.

„Piinad jälle Joshi, jah?“ küsis Jack, asetades mulle ette pasta Bolognese.

„Kedagi ju peab,“ muigasin, tõmmates ninna Jacki hõrgutise lõhna. „Käis juba sulle kaebamas?“

„Jah, meil käis siin pikk arutlus selle üle, kes küll võib olla see salapärane isik, kellega sa koos aega veetsid. Selle asemel, et seda Joshiga teha,“ sõnas Jack järgmist päevaprae tellimust ette valmistades.

„Sellepärast põeb ta kindlasti kõige rohkem,“ turtsatasin ja asusin sööma.

„Nii ja kes siis sind on vastukarva paitanud ja sellega su päeva ära rikkunud?“ Jack valas endale tassi teed ja istus mu vastu, kui Meg oli tellimuse ära viinud.

„Lauas number 19 on üks tropp, kes marssis sisse, istus lauda, avas oma arvuti, tellis viski jääga, ei tere, palun ega aitäh, vahib lihtsalt arvutiekraani,“ pomisesin ampsude vahel.

„Poliitik, ärimees? Need on sellised kasvatamata tüübid.“

„Poliitikuid käib meil siin harva, kui üldse. Pakuks et pigem mingi mõttetu ärimees.“ See tüüp oli mind täiesti korralikult välja vihastanud ja see oli kummaline – ma olin igasuguseid näinud. Kurat, mind oli mitmel korral krabada püütud, kuid selle tüübi ebaviisakus riivas mind kuidagi eriti. Samas hakkasin mõtlema, et mehe hoiakus oli midagi teisiti, ta ei olnud tavaline tsiviilisk, aga jälle oli see minu inimeste vaatlemine ja lugude välja mõtlemine, mis mind nende järel dusteni viis. Ilmselt olid esimesed pakkumised ikkagi õiged.

„No sa võid alati ta järgmiseks joogiks midagi rõvedat kokku segada.“ Jack tõusis ja võttis Megilt uue tellimuse vastu.

„Ma ei saa. Esiteks pole ma selline inimene.“ Selle lause peale saatis Jack mulle pilgu, milles oli peidus tuhat sõna: „No hea küll, olen jah ... aga ikkagi, ja teiseks, kui ma seda teeksin, ta kaebaks mu peale. Jah, ma tean, Josh ei laseks mind lahti, aga Lady Greyle tekiks halb maine ja seda ma ei taha.“

„Selle koha pealt on sul õigus.“

Kui ma olin söömise lõpetanud ja köögist lahkusin, peatas Jack mind: „Pea meeles, mida ma alati ütlen: kõik inimesed on oma põhi-olemuselt saast, nii et pole mõtet selle ühe tüübi peale vihastada.“

Naeratasin ning andsin ta põsele musi: „Aitäh, proovin meeles pidada.“

Kui ma peasaali tagasi läksin, istus mees ikka veel lauas, tema klaas oli tühi. Mulle turgatas korraks pähe mõte, et ignoreerin teda, kuid teadsin, et kui seda teen, saadaks Josh mu kindlasti teda teenindama.

„Kas saan teile veel midagi tuua?“ küsisin, kui võtsin tema eest tühja klaasi.

„Viski jääga,“ tuli vastus, jällegi ei mingit „palun“, ja tema pilk oli ikka veel kinnitatud ekraanile.

Hoidsin tagasi mühatust ja nägude tegemist ning suundusin baarileti juurde.

„Küüned sisse, Teravkeel, ta on siiski klient,“ irvitas Josh leti taga.

„See on ainukene põhjus, miks ma veel hammustanud pole. Ma saan aru, et klient on kuningas. Aga need kuningad võiksid üks kordki arvesse võtta, et ka klienditeenindaja on inimene, nad võiksid suhelda ka meiega viisakalt. Mitte arvata, et oleme siin selleks, et neid orjata.“ Ma tundsin, et kui oleks võimalik olnud, oleks sellel hetkel mu kõrvadest auru välja pursanud.

Josh hoidis kõige selle peale ainult naeru tagasi. „Mida ta tellis?“

„Viski jääga,“ sõnasin ma. Jälgisin, kuidas mu ülemus mehele uue klaasi täitis, hetkeks tundus mulle, nagu oleks ta võtnud leti tagant hoopis teise pudeli kui see, mida ta eelmine kord kasutas, kuid asi oli ilmselt minus.

Ebaviisakas mees lahkus õnneks pool tundi enne mu vahetuse lõppu, ei olnud mingit „head aega“ ega ka tippi. Ma ei suuda välja mõelda, kust sellised inimesed tulevad? Kas nende emad ei ole neile kunagi sisestanud sellist loomupärast asja nagu elementaarne viisakus? Või oli hoopis mind täiesti valesti kasvatatud?

Võdistasin õlgu, kui suundusin laudadelt tühje klaase korjama, jääne tunne, mis oli vahepeal kadunud, tuli tagasi. Ma ei saanud aru, kas tõesti oli mõni tüüp, kes viitsib mind 24/7 kogu aeg jälgida. Võib-olla olin haige ja minu organism teavitas mind sellest, aga ma teadsin, et see ei olnud nii.

Kandsin klaasid baarileti juurde, kus Meg segas järgmisele kliendile Mojitot.

„No su silmarõõm läks ära?“ küsis Meg.

„Jah, ta oleks võinud veel pooleks tunniks jääda ja mu päev oleks täiuslik olnud.“ Tahtsin klaasid oma kandikult kraanikaussi puruks visata. Ma ei teadnud, mis mind ärritanud oli. Olin igasuguseid näinud, aga selles mehes oli midagi, mis mind eriti vihastas. Ja ma olin Jacki soovitusel juba unustanud.

„Õigus, su vahetus lõpeb poole tunni pärast,“ ohkas Meg ning toimetas joogi lauda.

Kui ma oleksin Meg, sooviksin ka kiiresti koju saada. Tal oli kolmeaastane poeg, kes ootas teda suure rõõmuga. Megi mees oli ta maha jätnud, kui nende poeg oli olnud aastane, naine oli sunnitud sellepärast oma bakalaureuseõpingud pooleli jätma ja täiskohaga siia pubisse tööle tulema.

Pool tundi hiljem, kui olin riided vahetanud ja nimesildi eemaldanud, väljusin. Josh ootas mind juba leti ääres, minu tipp välja loetud.

„Ma peaks sulle võib-olla natukene raha juurde andma selle paganama tüübi eest?“ ütles mees, kui mulle tipi ulatas.

„Ära jama, sa tead ju suurepäraselt, et selles töös tuleb ette igasuguseid,“ võtsin raha ja pöörasin minekule, ukstel pöördusin aga tagasi, „tšau, ja muide selle isiku nimi oli Deborah Harkness.“ Seda öeldes tuiskasin uksest välja, jõudsin silmanurgast veel Joshi imestunud nägu näha. Josh teadis, et ma ei mängi oma liigasse, aga tema šokeeritud mõistus ei suutnud seda veel registreerida. Ta oli aga piisavalt tark, et šokist üle saades minna tagaruumi ja uurida arvutist, kes see naine on. Ning siis ta avastab, et Deborah Harkness on Oxfordi akadeemik, kes kirjutas geniaalse uue fantaasiaraamatu „Nõidade avastus“.

Muigas ja lükkasin päikesepillid ette ning suundusin Londoni tänavale, jäise vee tunne püsis edasi. Kurat, ma tahtsin teada, kes mind jälitas ja jälgis. Järelikult tuli minna kohta, kus oli sellel kellaajal vähe inimesi. Oli üks koht, mida ma teadsin, paik, kus olin lapsepõlves alati isaga käinud, kui me Londonisse tulime, ja koht, kuhu ma oma Londonis elamise teisel päeval läksin, kus ma olin ülikooli ajal vabatahtlikuna töötanud. Selleks et sinna jõuda, pidin küll korra metroos ümber istuma, kuid Templi kiriku külastamiseks olin ma nõus selle läbi tegema.

Sisenesin Baker Streeti metroojaama, trügisin läbi rahvamassi, kus kõneldi igasuguseid erinevaid keeli. Tundus nagu oleks kogu maailm siia kokku tulnud, või oli see hoopis Paabel, järelikult oli jumal juba torni pikali lükanud.

Istusin rongi, mis sõidutas mind Edgware Roadi jaama. Vahe-
tasin jaama, sattusin jälle rahvamassi, ma ei salli masse, need tekita-
sid minus tunde, et ma olen mingi kariloom ja mind viiakse tapale.

Ohkasin lõpuks, kui Temple'i peatuses maha läksin, mul oli
vastik tunne, ma peaaegu jooksin kiriku poole, kuna teadsin, et ehi-
tis oli sel hetkel täiesti tühi, seal oli vaid valvur. Jäise vee tunne oli
püsisiv, ma ei saanud sellest lahti, kuid ma ei näinud ikka veel kedagi.

Hingasin kergendatult, kui kohale jõudsin. Juba lapsepõlvest
peale oli Templi kirik kuidagi rahustavalt ja kindlana mõjunud. Ma
ei ole kunagi jumalat uskunud, ega hakka ka ilmselt kunagi uskuma.
Aga see keskajal ehitatud kirik oli minus alati midagi mõjutanud.
Siia oli oma viimasele puhkusele toodud minu ajaloolasest isa lem-
mik, ajalooline isik, kes tänu mu isa austusele oli leidnud koha ka
minu südames. Mees, kes oli olnud elades suurem, kui oli maailm,
milles ta elas.

Kuna templit juhatas minu ristiisa, oli mulle kunagi kingitud
kirikuvõti, võisin tulla ja minna, millal iganes soovisin ja tahtsin.

Sisenesin templi sellesse ossa, kus asusid nelja templirüütli
hauakujutised. Siin puhkas kunagi William Marshall, oma elu ajal
tuntud kui maailma parim rüütel. Seisatasin tema hauakambri ees.

See mees oli suutnud midagi sellist, millest mõningad meist saavad
ainult unistada. Ta oli lord Marshalli neljas poeg, sellel ajal polnud
sel tiitlil veel nii kõrget täiendust kui tänapäeval. Tema isa vahe-
tas pooli kuningliku õe ja venna vahel. Kui William oli nelja-viie-
aastane, piiras kuningas Stephen Williami isa John FitzGilberti lossi
Newburys. Isa andis Williami Stephenile pantvangiks tingimusel,
et tal on võimalus minna kuninga õe Mathilde juurde poole vaheta-
miseks luba küsima. Kuid kui John tagasi tuli, oli tal kaasas hoopis
abivägi. Stephen teatas, et poob poisi üles, kui John ei alistu. Vastu-
seks sai ta, et FitzGilbertil on piisavalt „püssirohtu salves“, et veel
poegi saada. Stephen ei suutnud noort Williamit aga üles puua ning

võttis ta enda juurde paažiks, kuni ta isa alla annab. See juhtus kahe aasta pärast.

Williami lapsepõlv mõjutas ilmselt tema edaspidist saatust. Kui ta oli äsja rüütliks löödud, pälvis ta kuninganna Eleanori poolehoiu. Tänu sellele sai temast kuninga Henry Noorema õpetaja ja peamine kaitsja. Kui Henry suri, sai Williamist Henry isa Henry II rüütel ja nõuandja, pärast Henry II surma oli ta ustav ja truu kuningas Richard Lõvisüdamele ja pärast viimase surma teenis ta kuningas Johni. Selleks ajaks oli ta juba tuntust kogunud üle maa ja temast alates tõusis lord Marshalli tiitel ausse. Johni teenistuses oli ta võimas, teda austati rohkem kui kuningat ennast.

Kuningas Richard oli talle naiseks andnud kõige rikkama pärijanna, keda võis leida Inglismaal, Iirimaal ja Walesis, Isabel de Clare – temast pärinevad nii minu kui ka mu õe nimed. Tänu sellele sai Williamist Inglismaa rikkaim mees kuninga kõrval ja ta päris ka tiitli, temast sai esimene Pembroke'i krahv. Pärast kuningas Johni surma sai Williamist regent. Temast sai Inglismaa valitseja. Temast, kes oli olnud lordi neljas poeg, poeg, kellest ei oodatud tegelikult midagi. Tema oli mees, tänu kellele sündis kunagi Magna Harta. Ta jõudis maailmas nii kaugele, kuigi ühiskonna silmis oli määratud surema noore vaese rüütlina.

Ma ei suutnud siiani uskuda, et ühel mehel võib olla selline elu ja siis see kõik hävib. Tal oli viis poega, kes kõik surid lastetult – kaks neist, William ja Gilbert, maeti siiasamasse tema kõrvale. Williami tiitel – mille pärisid järjestikku tema pojad – läks ta tütre mehele, tema meesliin suri välja.

Marshalli keha eemaldati hauast 1260. Keegi ei tea täpselt, miks. Pole ka teada kohta, kuhu ta ümber maeti. Mul oli temast kahju, ta oli suur mees väikses maailmas, kui ta oleks elanud tänapäeval, küllap oleks ta elu olnud hoopis teine ja ta oleks suutnud terve maailma enda käe alla allutada.

Puudutasin hetkeks Marshalli hauakuju, langetasin pea ning avaldasin austust sellele võimsale mehele. Vaatasin ringi, ega keegi mind ei näinud, kuid kirik oli tühi.

Ärritusin, minu teine põhjus siiatulemiseks oli läinud luhta, kuna mitte kedagi polnud ja minul oli ikka see *fucking* jälgimise tunne. Mul oli ikka veel külm, kananahk ihul ja kellegi silmad olid minule suunatud. Tahtsin karjuda, ma ei mõistnud, mis kurat toimus. Ma isegi ei teadnud, kellelt küsida, kas tõesti mu instinktid, mis mind nii kaua olid teeninud, hakkasid mind nüüd alt vedama. Võib-olla olin ma tõesti haigeks jäänud ja ise seda veel ei teadnud.

Sellel hetkel otsustasin ennast täiesti välja lülitada, võib-olla oli mu sisetunne eksitav ja kõik oli vaid minu kujutlusvõime. Kui minuga polnud siiani midagi juhtunud, siis ilmselt ei juhtu ka.

Ma nägin varjudes kedagi, neid oli kaks, üks istus ja teine sammus ärritunult ringi.

„Mis me teeme?“ küsis naise hääl, see oli sammuja, nüüd võisin juba näha varjust välja joonistumas tema pikka kuju ning juukseid, mis seljale vajusid.

„Millega?“ küsis mees.

„Meie probleemiga, selle naisega!“ käratas naine, ta oli endast väljas, seda oli näha, tundus, nagu tahaks ta minna kallale sellele rahulikult istuvale mehele, kellel paistis olevat kõigest ükskõik.

„Me läheneme sellele probleemile kõige lihtsamal viisil,“ vastas mees, tema häälest kostus igavus.

„Ja see oleks?“ õhkus ärritust igast naise sõnast.

„Tõepoolest, kas sa siis ei tea, et kõige lihtsam viis kärbsesst jagu saada on ta tappa.“ Nüüd olid ilmunud mehe häälde lõbusus.

„Ja kuidas sa plaanid seda teha, sa ju tead suurepäraselt, kes teda valvab?“ Naine ohkas, jäi mulje, nagu oleks mees, kellega ta räägib, täiesti mõttetu.

„Ja kes siis?“ hääli oli ikka veel igavlev, kuid sinna oli tekkinud väike huvinoot.

„Hunt.“ See sõna oli öeldud sügava põlgusega, kuigi seal oli tunda ka hirmu ja aukartust.

„Hunt, nad on saatnud oma parima kaitsja, kuid see ei tähenda midagi, kuna meie saadame oma parimad tapjad.“

Ärkasin, see kõik oli olnud uni, kuid kõik oli olnud nii reaalne, liigagi. Mu keha kattis külm higi ja ma kartsin. Vajasin midagi, mis mind rahustaks.

Kaevasin oma peeglikapi sahtli põhjast välja suitsupaki, mille olin sinna peitnud aasta tagasi, kui olin suitsetamise maha jätnud. Pakk oli seal igaks juhuks, kui mul peaks seda vaja minema. Nüüd läks. Võtsin baarikapist konjaki ja täitsin klaasi. Suits ja konjak olid kaks asja, millest ma teadsin, mis võiksid mind rahustada.

Nii ma siis istusin kell kolm öösel oma köögi akna all, suitsetasin ja jõin konjakit, üritades välja mõelda, mis kurat mu elus toimub.